

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

III. ÚS 241/2017-21

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 4. júla 2017 v senáte zloženom z predsedu Sergeja Kohuta, zo sudkyne Jany Baricovej a sudcu Rudolfa Tkáčika v konaní o sťažnosti [REDACTED], [REDACTED], zastúpeného advokátom JUDr. Ing. Branislavom Pechom, PhD., Piaristická 2, Nitra, ktorou namieta porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky postupom Okresného súdu Bratislava I v konaní vedenom pod sp. zn. 3 Cbi 64/2010, takto

r o z h o d o l :

1. Základné právo [REDACTED] na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky postupom Okresného súdu Bratislava I v konaní vedenom pod sp. zn. 3 Cbi 64/2010 p o r u š e n é b o l o .

2. Okresnému súdu Bratislava I v konaní vedenom pod sp. zn. 3 Cbi 64/2010 p r i k a z u j e konať bez zbytočných priet'ahov.

3. [REDACTED] p r i z n á v a finančné zadosťučinenie v sume 1 500 € (slovom tisícpäťsto eur), ktoré je Okresný súd Bratislava I p o v i n n ý vyplatiť mu do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia.

4. Okresný súd Bratislava I je povinný uhradiť [REDAKOVANÉ] trovy právneho zastúpenia v sume 551,19 € (slovom päťstopäťdesiatjeden eur a devätnásť centov) na účet advokáta JUDr. Ing. Branislava Pecha, PhD., Piaristická 2, Nitra, do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) uznesením č. k. III. ÚS 241/2017-8 z 11. apríla 2017 prijal podľa § 25 ods. 3 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na ďalšie konanie sťažnosť [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namietal porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) postupom Okresného súdu Bratislava I (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 3 Cbi 64/2010 (ďalej aj „napadnuté konanie“).

2. Sťažovateľ v sťažnosti uviedol, že 11. októbra 2010 bola proti nemu ako žalovanému podaná zo strany žalobcu žaloba o určenie neúčinnosti právneho úkonu a predmetná vec je vedená na okresnom súde pod sp. zn. 3 Cbi 64/2010. Počas celej doby súdneho konania v trvaní vyše 6 rokov okresný súd v napadnutom konaní vykonal iba jeden procesný úkon, a to 26. novembra 2015, t. j. po vyše piatich rokoch od podania žalobného návrhu, keď nariadil pojednávanie vo veci, na ktorom po prednesení žalobného návrhu a vyjadrení sa žalovaného k veci pojednávanie odročil na neurčito. Podľa sťažovateľa je z ústavnoprávneho hľadiska neprijateľné, aby konanie na jednom stupni trvalo viac ako päť rokov bez toho, aby došlo k vydaniu čo i len jedného meritórneho rozhodnutia vo veci, a tak k nastoleniu právnej istoty v tomto konaní. Na základe uvedeného tvrdí, že nekonaním okresného súdu došlo k porušeniu jeho práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov.

3. Na základe uvedeného sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd rozhodol nálezom takto:

„1. Základné právo [REDAKOVANÉ] na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky postupom Okresného súdu Bratislava I v konaní vedenom pod sp. zn. 3Cbi/64/2010 porušené bolo.

2. Okresnému súdu Bratislava I prikazuje v konaní vedenom pod sp.zn. 3Cbi/64/2010 konať bez zbytočných prietahov.

3. [REDAKOVANÉ] priznáva primerané finančné zadosťučinenie v sume 15 000,- EUR ... , ktoré mu je Okresný súd Bratislava I povinný zaplatiť do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

4. Okresný súd Bratislava I je povinný uhradiť [REDAKOVANÉ] trovy právneho zastúpenia v sume 363,79 EUR, a to priamo na účet jeho právneho zástupcu JUDr. Ing. Branislava Pecha, PhD., do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.“

4. Predsedníčka okresného súdu na základe výzvy ústavného súdu zaujala k sťažnosti stanovisko vo vyjadrení sp. zn. Spr 3348/2017 doručenom ústavnému súdu 29. mája 2017, ktorého súčasťou bolo aj vyjadrenie zastupujúceho sudcu konajúceho vo veci a prehľad procesných úkonov okresného súdu v napadnutom konaní. Zastupujúci sudca konajúci vo veci uviedol, že konanie je poznačené nečinnosťou súdu, a to v období od 11. októbra 2010 do 24. januára 2012, ďalej od uplynutia lehoty žalovaného na vyjadrenie sa k žalobe do 2. apríla 2015, ako aj od uplynutia lehoty žalobcu na vyjadrenie sa k argumentom právneho zástupcu žalovaného vzneseným na pojednávaní 26. novembra 2015 až do súčasnosti. Zároveň však poukázal na skutočnosť, že k predĺženiu konania prispeli aj strany sporu, ktoré sa nedostavili na pojednávania nariadené na 28. máj 2015 a na 15. október 2015. Pri žalovanom bolo potrebné zistiť jeho pobyt, keďže na adrese trvalého pobytu, ktorá je podľa živnostenského registra aj miestom jeho podnikania, si doručované zásielky nepreberal a žalobu s prílohami, výzvou na vyjadrenie sa k žalobe a predvolaním na termín pojednávania na 26. november 2015 si prevzal až 22. októbra 2015, keď mu bola súdna zásielka doručená prostredníctvom polície. Žalovaný však o tom, že sa proti nemu vedie súdne konanie, vedel, keďže 5. novembra 2010 spolu s právnym zástupcom do súdneho spisu nahliadli. Zastupujúci sudca konajúci vo veci taktiež uviedol, že žalobca na pojednávaní 26. novembra 2015 požiadal o možnosť vyjadriť sa písomne

k argumentom a námietkam žalovaného, ktoré vzniesol jeho právny zástupca na pojednávaní, avšak napriek opätovnej výzve súdu zo 4. apríla 2016 sa žalobca k uvedenému do dnešného dňa nevyjadril.

Predsedička okresného súdu v stanovisku k sťažnosti taktiež poukázala na to, že sťažovateľ v priebehu konania ani raz nepožiadala súd, aby v konaní pokračoval, a ani nepodal sťažnosť predsedovi súdu so žiadosťou o preskúmanie, či zo strany súdu nedochádza k porušovaniu jeho základného práva na verejné prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov, a preto je toho názoru, že sťažovateľ si ako strana sporu nechránil svoje práva, najmä však základné právo na verejné prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov, v konaní pred súdom s náležitou starostlivosťou. Vzhľadom na uvedené skutočnosti predsedníčka okresného súdu žiadala, aby ústavný súd pri rozhodovaní o priznaní finančného zadosťučinenia vzal do úvahy dôvody, pre ktoré k vzniku spomenutej nečinnosti, resp. predĺženiu súdneho konania, došlo, a aby sťažovateľovi nepriznal finančné zadosťučinenie v plnej výške.

5. K už uvedenému vyjadreniu okresného súdu sa sťažovateľ vyjadril podaním doručeným ústavnému súdu 12. júna 2017, v ktorom uviedol, že okresný súd vo svojom vyjadrení potvrdzuje skutočnosť, že v uvedenej veci došlo jeho postupom k prietahom v konaní a k porušeniu základného práva sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy.

V tomto vyjadrení sťažovateľ taktiež uviedol, že „... *skutočnosť, že účastník konania sa nedostavil na pojednávanie aj keď mal doručenie vykázané, alebo skutočnosť, že účastník konania neprevzal predvolanie na pojednávanie, nemôže ospravedlniť nečinnosť Okresného súdu Bratislava I, nakoľko súd má viacero možností a prostriedkov ako zabezpečiť doručenie predvolania na pojednávanie a zabezpečiť účasť účastníka na vytýčenom pojednávaní, ako aj procesné prostriedky na to, aby sa konalo aj bez prítomnosti účastníka súdneho konania...*“.

K skutočnosti uvedenej okresným súdom v jeho vyjadrení k sťažnosti, že sťažovateľ ako žalovaný v napadnutom konaní o prebiehajúcom súdnom konaní vedel, sťažovateľ uviedol, že „... *nie je právne relevantná, nakoľko účastník konania nemá procesné prostriedky na vytýčenie pojednávania či zabezpečenie podmienok na otvorenie*

pojednávania vo veci. Sťažovateľ sa k doručenej žalobe vyjadril a zúčastnil sa pojednávaní na ktoré bol súdom riadne predvolaný a rešpektoval pokyny súdu...“.

Skutočnosť, či žalovaný podal sťažnosť na prietahy v konaní, sťažovateľ tiež nepovažuje za relevantnú poukazujúc na ustálenú judikatúru ústavného súdu a tvrdiac, že „*... žiadne zákonné ustanovenie neupravuje riadny postup súdu bez prietahov až na základe sťažností účastníkov konania a nie je možné ani rozumne prijať, že súdy majú vo všeobecnosti konať bez prietahov až na základe sťažností účastníkov konania...“.*

Sťažovateľ uviedol, že za daných okolností je toho názoru, že ako jediný možný a spravodlivý prostriedok nápravy a zmiernenia jeho ujmy je priznanie primeraného finančného zadosťučinenia za niekoľko rokov prietahov, ktoré v súdnom konaní vznikli a zbytočne ho predĺžili práve v dôsledku nečinnosti okresného súdu. Z tohto dôvodu požaduje za porušenie jeho práva primerané finančné zadosťučinenie vo výške 15 000 €, a to aj s poukazom na peňažnú sumu vo výške 331 939,19 € požadovanú nedôvodne od sťažovateľa v neskončenom napadnutom konaní, ktoré ho traumatizuje.

6. Ústavný súd so súhlasom účastníkov konania podľa § 30 ods. 2 zákona o ústavnom súde upustil v danej veci od ústneho pojednávania, pretože dospel k názoru, že od neho nemožno očakávať ďalšie objasnenie veci.

II.

7. Zo spisu vzťahujúceho sa na napadnuté konanie vedené okresným súdom zistil ústavný súd nasledujúci prehľad priebehu konania:

- 11. október 2010 – doručenie žaloby okresnému súdu,
- 5. november 2010 – úradný záznam o nahliadnutí do spisu žalovaným,
- 24. január 2012 – okresný súd vyzval žalovaného na vyjadrenie sa k žalobe,
- 2. apríl 2015 – okresný súd nariadil termín pojednávania na 28. máj 2015,
- 28. máj 2015 – pojednávanie bolo odročené na neurčito pre účel preverenia aktuálneho miesta pobytu žalovaného (žalobca, právny zástupca žalobcu a ani žalovaný neboli na pojednávaní prítomní),
- 11. august 2015 – okresný súd nariadil termín pojednávania na 15. október 2015,

- 15. október 2015 – pojednávanie bolo odročené na 26. november 2015 (žalobca, právny zástupca žalobcu a ani žalovaný neboli na pojednávaní prítomní) pre účel opätovného predvolania žalovaného,

- 26. november 2015 – pojednávanie bolo odročené na neurčito pre účel poskytnutia priestoru právnomu zástupcovi žalobcu na vyjadrenie sa k námietkam právneho zástupcu žalovaného vzneseným na pojednávaní v lehote do 30. januára 2016 (žalobca, právny zástupca žalobcu a právny zástupca žalovaného boli prítomní na pojednávaní),

- 4. apríl 2016 – okresný súd prípisom, ktorý bol doručený právnomu zástupcovi žalobcu 11. apríla 2016, opätovne vyzval žalobcu na vyjadrenie sa k námietkam právneho zástupcu žalovaného vznesenými na pojednávaní 26. novembra 2015 v lehote 15 dní,

- 13. máj 2016 – doručenie mailu právneho zástupcu žalobcu, v ktorom žiadal o poskytnutie dodatočnej lehoty na zaslanie vyjadrenia k námietkam právneho zástupcu žalovaného.

III.

8. Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

9. Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

10. Sťažovateľ sa svojou sťažnosťou domáha vyslovenia porušenia základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, podľa ktorého má každý právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietáhov. K namietanému porušeniu sťažovateľom označeného základného práva malo dôjsť postupom okresného súdu v napadnutom konaní.

11. Ústavný súd pri rozhodovaní o sťažnostiach namietajúcich porušenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy vychádza zo svojej ustálenej judikatúry, v súlade s ktorou

účelom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia všeobecného súdu. Samotným prerokovaním veci na súde sa právna neistota osoby domáhajúcej sa rozhodnutia neodstraňuje. K stavu právnej istoty dochádza zásadne až právoplatným rozhodnutím súdu alebo iným zákonom predvídaným spôsobom, ktorý znamená nastolenie právnej istoty inak ako právoplatným rozhodnutím súdu (m. m. IV. ÚS 221/04).

12. Základnou povinnosťou súdu je preto zabezpečiť taký procesný postup v súdnom konaní, ktorý čo najskôr odstráni stav právnej neistoty, kvôli ktorému sa účastník konania obrátil na súd so žiadosťou o jeho rozhodnutie.

13. Táto povinnosť súdu vyplývala do 30. júna 2016 z § 6 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“), ktorý súdom prikazoval, aby v súčinnosti so všetkými účastníkmi konania postupovali tak, aby ochrana ich práv bola rýchla a účinná, ďalej z § 100 ods. 1 prvej vety OSP, podľa ktorej len čo sa konanie začalo, postupuje v ňom súd i bez ďalších návrhov tak, aby vec bola čo najrýchlejšie prejednaná a rozhodnutá. Sudca je podľa § 117 ods. 1 druhej vety OSP povinný robiť vhodné opatrenia, aby sa zabezpečilo splnenie účelu pojednávania a úspešné vykonanie dôkazov. Ďalšia významná povinnosť pre sudcu vyplývala z § 119 ods. 1 OSP, podľa ktorého sa pojednávanie môže odročiť len z dôležitých dôvodov. V súčasnosti od 1. júla 2016 táto povinnosť vychádza zo zásad zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „CSP“), a to v zmysle čl. 17 CSP, podľa ktorého súd postupuje v konaní tak, aby vec bola čo najrýchlejšie prejednaná a rozhodnutá, predchádza zbytočným prietahom, koná hospodárne a bez zbytočného a neprimeraného zaťažovania strán sporu a iných osôb, resp. § 157 ods. 1 CSP, podľa ktorého súd postupuje v konaní tak, aby sa mohlo rozhodnúť rýchlo a hospodárne, spravidla na jedinom pojednávaní s prihliadnutím na povahu konania.

14. Pri posudzovaní otázky, či v súdnom konaní došlo k zbytočným prietahom v konaní, a tým aj k porušeniu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ústavný súd v súlade so svojou doterajšou judikatúrou (III. ÚS 111/02, III. ÚS 75/07, III. ÚS 118/07) zohľadňuje tri základné kritériá, ktorými sú právna a faktická zložitosť veci, o ktorej súd rozhoduje, správanie účastníka súdneho

konania a postup samotného súdu. V súlade s judikatúrou Európskeho súdu pre ľudské práva ústavný súd v rámci prvého kritéria prihliada aj na predmet sporu (povahu veci) v posudzovanom konaní a jeho význam pre sťažovateľa. Podľa uvedených kritérií posudzoval ústavný súd aj sťažnosť sťažovateľa.

14.1 Pokiaľ ide o právnu a faktickú zložitost' veci, ústavný súd konštatuje, že napadnuté konanie vedené okresným súdom pod sp. zn. 3 Cbi 64/2010 je konaním o určenie neúčinnosti právneho úkonu, a teda ide o vec štandardnú, nijako sa nevyvíjajúcu bežnej rozhodovacej činnosti všeobecných súdov. Ústavný súd v tejto súvislosti napriek už uvedenému, že ide o štandardnú vec, však zároveň uvádza, že v uvedenom prípade kritérium zložitost' veci ani nemohlo byť príčinou vzniku prieťahov v konaní, a to vzhľadom na skutočnosť, že konanie, ktoré sa začalo 11. októbra 2010, t. j. trvajúce viac ako 6 rokov, bolo v prevažnej časti jeho trvania poznačené predovšetkým nečinnosťou okresného súdu (celkové obdobie nečinnosti okresného súdu trvalo viac ako 5 rokov).

14.2 Ďalším kritériom, podľa ktorého ústavný súd posudzoval priebeh napadnutého konania, bolo správanie sťažovateľa ako účastníka konania. Ústavný súd v súvislosti s posudzovaním napadnutého konania podľa tohto kritéria po vykonaní zistení zo spisu okresného súdu sp. zn. 3 Cbi 64/2010 uvádza, že sťažovateľ ako žalovaný počas konania napriek skutočnosti, že od 5. novembra 2010, keď nahliadol do súdneho spisu, o tomto konaní vedel, neposkytol okresnému súdu vždy potrebnú súčinnosť v tom zmysle, že si nepreberal súdne zásielky (napr. zásielka, ktorou mu bola okresným súdom doručovaná žaloba na vyjadrenie na adresu jeho trvalého pobytu, bola okresnému súdu vrátená 21. marca 2012 s tým, že nebola prevzatá adresátom v odbernej lehote, a zásielka, ktorou bola žalovanému okresným súdom doručovaná opätovne žaloba na vyjadrenie na adresu jeho trvalého pobytu spolu s predvolaním na termín pojednávania nariadeného na 28. máj 2015, bola okresnému súdu vrátená 17. apríla 2015 s tým, že adresát je na uvedenej adrese neznámy), neoznamoval súdu zmeny pobytu, resp. adresy, na ktorých bude zastihnuteľný, s čím bola spojená nemožnosť súdu doručiť mu predvolanie na súdne pojednávania nariadené na 28. máj 2015 a 15. október 2015 (okresnému súdu sa podarilo doručiť sťažovateľovi predvolanie na pojednávanie až následne prostredníctvom polície 22. októbra 2015). Aj napriek tomu, že uvedené správanie sťažovateľa neovplyvnilo

zásadným spôsobom doterajšiu dĺžku napadnutého konania, možno ho primerane zohľadniť pri určení sumy finančného zadosťučinenia.

14.3 Napokon ústavný súd hodnotil postup okresného súdu v napadnutom konaní. Zo spisu okresného súdu sp. zn. 3 Cbi 64/2010 ústavný súd zistil, že napadnuté konanie, ktoré sa začalo doručením žaloby okresnému súdu 11. októbra 2010, bolo už od jeho začatia poznačené výraznou nečinnosťou okresného súdu, keďže výzva pre žalovaného na vyjadrenie sa k žalobe ako prvý úkon okresného súdu bol vykonaný až 24. januára 2012, t. j. po uplynutí viac ako 15 mesiacov od začatia konania. Prvé pojednávanie vo veci bolo okresným súdom nariadené až pokynom z 2. apríla 2015 na 28. máj 2015, t. j. až po viac ako 4 rokoch od začatia konania ako druhý úkon okresného súdu v predmetnom konaní. V období od prvého pojednávania vo veci nariadeného na 28. máj 2015, ktoré bolo odročené na neurčito z dôvodu preverenia aktuálneho miesta pobytu žalovaného, okresný súd konal a nariadil ďalšie pojednávanie vo veci na 15. október 2015, ktoré však bolo znovu odročené z dôvodu opätovného predvolania žalovaného. Dosiaľ posledné pojednávanie nariadené na 26. november 2015, ktorého sa prvýkrát zúčastnili obe strany sporu, bolo odročené na neurčito z dôvodu vyjadrenia sa právneho zástupcu žalobcu k námietkam právneho zástupcu žalovaného vzneseným na tomto pojednávaní v lehote do 30. januára 2016. Okresný súd prípisom zo 4. apríla 2016 urgoval právneho zástupcu žalobcu o zaslanie uvedeného vyjadrenia v lehote 15 dní, avšak po doručení mailovej žiadosti právneho zástupcu žalobcu o predĺženie lehoty na zaslanie predmetného vyjadrenia, t. j. počnúc 13. májom 2016, ostal súd opäť nečinný a od uvedeného dňa až do predloženia spisu ústavnému súdu 29. mája 2017 v konaní nevykonal žiadny úkon.

15. Vzhľadom na už uvedené obdobia neodôvodnenej nečinnosti okresného súdu v napadnutom konaní celkovo v trvaní približne 5 rokov a troch mesiacov, v dôsledku ktorej nie je predmetné konanie po viac ako šiestich rokoch od začatia konania právoplatne skončené, ústavný súd konštatuje, že postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 3 Cbi 64/2010 došlo k zbytočným priťahom, a tým aj k porušeniu sťažovateľom označeného základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy.

IV.

16. Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ak porušenie základných práv podľa odseku 1 vzniklo nečinnosťou, ústavný súd môže prikázať, aby ten, kto tieto práva alebo slobody porušil, vo veci konal.

17. Vzhľadom na to, že ústavný súd rozhodol, že základné právo sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy postupom okresného súdu bolo porušené, prikázal mu, aby vo veci konal bez zbytočných prietáhov a odstránil tak stav právnej neistoty, v ktorej sa nachádza sťažovateľ domáhajúci sa rozhodnutia súdu vo svojej veci.

18. Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadosťučinenie.

19. Podľa § 50 ods. 3 zákona o ústavnom súde ak sa sťažovateľ domáha primeraného finančného zadosťučinenia, musí uviesť rozsah, ktorý požaduje, a z akých dôvodov sa ho domáha. Podľa § 56 ods. 5 zákona o ústavnom súde ak ústavný súd rozhodne o priznaní primeraného finančného zadosťučinenia, orgán, ktorý základné právo alebo slobodu porušil, je povinný ho vyplatiť sťažovateľovi do dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia ústavného súdu.

20. Sťažovateľ sa domáha priznania finančného zadosťučinenia v sume 15 000 €, ktoré považuje za jediný možný a spravodlivý prostriedok nápravy a zmiernenia jeho ujmy, keďže neskončené konanie nesmeruje k odstráneniu právnej neistoty a traumatizuje ho. V tejto súvislosti sťažovateľ uviedol, že ústavný súd by mal pri svojom rozhodovaní o priznaní primeraného finančného zadosťučinenia a jeho výšky vziať do úvahy aj hodnotu sporu, ktorá spôsobuje právnu neistotu sťažovateľa.

21. Cieľom finančného zadosťučinenia je dovŕšenie ochrany porušeného základného práva v prípadoch, v ktorých sa zistilo, že k porušeniu došlo spôsobom, ktorý vyžaduje

nielen vyslovenie porušenia, prípadne príkaz na ďalšie konanie bez pokračujúceho porušovania základného práva (IV. ÚS 210/04). Pri určení finančného zadost'učinenia ústavný súd vychádza zo zásad spravodlivosti aplikovaných Európskym súdom pre ľudské práva, ktorý spravodlivé finančné zadost'učinenie podľa čl. 41 dohovoru priznáva so zreteľom na konkrétne okolnosti prípadu.

22. S prihliadnutím na doterajšiu dĺžku konania okresného súdu vedeného pod sp. zn. 3 Cbi 64/2010, berúc zároveň do úvahy konkrétne okolnosti daného prípadu (teda aj správanie sťažovateľa ako žalovaného v konaní uvedené v bode 14.2), ústavný súd považoval priznanie sumy 1 500 € sťažovateľovi za primerané finančné zadost'učinenie podľa § 56 ods. 4 zákona o ústavnom súde.

23. Podľa § 36 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže v odôvodnených prípadoch podľa výsledku konania uznesením uložiť niektorému účastníkovi konania, aby úplne alebo sčasti uhradil inému účastníkovi konania jeho trovy.

24. Ústavný súd v súlade s citovaným zákonným ustanovením napokon rozhodol o úhrade trov konania sťažovateľa, ktoré mu vznikli v súvislosti s jeho právnym zastupovaním v konaní o jeho sťažnosti. Úhradu trov konania ústavný súd sťažovateľovi priznal za tri uplatnené úkony právnej služby (prevzatie a prípravu zastúpenia, podanie sťažnosti a vyjadrenie zo 7. júna 2017) vykonané v súlade s § 1 ods. 3, § 11 ods. 3, § 13a ods. 1 písm. a) a c) a § 16 ods. 3 vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov (ďalej len „vyhláška“) a pri rozhodovaní o priznaní trov konania v prípade úkonu prevzatia a prípravy zastúpenia a úkonu podania sťažnosti vychádzal z priemernej mesačnej mzdy zamestnanca hospodárstva Slovenskej republiky za I. polrok 2015, ktorá bola 858 €, keďže išlo o úkony právnej služby vykonané v roku 2016, a sťažovateľovi priznal odmenu za každý z uvedených úkonov právnej služby po 143 € a režijný paušál (§ 16 ods. 3 vyhlášky) za každý z uvedených úkonov právnej služby v sume 8,58 €, čo spolu predstavuje sumu 303,16 €. V prípade úkonu vyjadrenia zo 7. júna 2017 ústavný súd vychádzal z priemernej mesačnej mzdy zamestnanca hospodárstva Slovenskej republiky za I. polrok 2016, ktorá bola 884 €, keďže išlo o úkon

právnej služby vykonaný v roku 2017, a sťažovateľovi priznal odmenu za tento úkon právnej služby v sume 147,33 € a režijný paušál (§ 16 ods. 3 vyhlášky) za tento úkon právnej služby v sume 8,84 €, čo spolu predstavuje sumu 156,17 €. Vzhľadom na to, že ústavný súd považoval za preukázané, že právny zástupca je platiteľom dane z pridanej hodnoty, priznanú úhradu trov zvýšil o daň z pridanej hodnoty podľa § 18 ods. 3 vyhlášky, a teda sťažovateľovi priznal úhradu trov v celkovej sume 551,19 €.

25. Priznanú úhradu trov konania je okresný súd povinný zaplatiť na účet právneho zástupcu sťažovateľa (§ 31a zákona o ústavnom súde v spojení s § 263 ods. 1 Civilného sporového poriadku).

26. Vzhľadom na čl. 133 ústavy, podľa ktorého proti rozhodnutiu ústavného súdu nie je prípustný opravný prostriedok, toto rozhodnutie nadobúda právoplatnosť dňom jeho doručenia účastníkom konania.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 4. júla 2017